

Halmai Tamás

Identitások

Egy mozdulatlan élet tömbjei.
Elforgó kozmoszok alatt.
Itt-ott környezet. Magát fölfedi
iszappal zsúfolt homokóra,
tudatlanságok evolúciója
és tengerhez hűtlen halak.

Identitások hevernek a fényben.
Csupa eleven, csupa vétlen,
csupa varjaknak szóló látvány.
Lények, leletek. Szétszórt genezis.
A délután örök. Az este is.
Érintés hűl az elválók kabátján.

Szertekallódik, így próbál szerencsét,
és eltántorul magától súrlódva,
aki szeretné, hogy mindek szeressék;
és elvezekli sejtjeit szurokba
a póre test, e perdöntő anyag,
a nyers anyagnál irgalmatlanabb.

Azóta városnyival kevesebben,
azóta országnyival megszálltabban,
azóta bolygónyi a temetetlen
hajnal, és földekbe sirt szefárd dalban
és szúfi tanmesében sincs több rejtély,
mint amennyi egy szuvas szívben megfér.

Fotoszintetizáló állatok
haldokolnak a kertben éjszaka.
De a szeretet ósdi mértana
még tudhat bő varázslatot:
hol az azonos oszthatatlan,
élettan nő halott szavakban.

Visszamenőleg minden célirányos,
csak egy világ hiányzik a világhoz...
Visszamenőleg még terek a tömbök,
a homokóra még üres üveg se.
Álmatlanul forgolódik egy földgömb.
A másik alászáll hideg tüzekbe.

A bűn lángot köp, a bűnös megalszik
iszonyú szájban. Mozdulatlan élet.
Elforgó tenger, hűtlen iszap. Antik
sárból halat kiás, ki személlyé lett.
Őt kérleli a múltak mormolása,
mit nem bocsát meg, azt is megbocsássa.

Gyukics Gábor

medencében

fejest ugrott
minden hossz előtt
elolvasott egy versszakot
és az ötven méter alatt
az agyába véste

ahány versszak
annyi hossz

amikor végzett
az uszoda büféjében
elszavalta az éppen
jelenlevőknek

ázott
kéken maszatos papírokat hagyott
az öltöző szemetesében

szabaduló aktus

fény mocskolta be pedánsan rebbenő arcát
a begyakorolt tekintély e fagyott héját

hordágyon kiterített világunk ellenére
sem képes felfogni az ellenállás jelentőségét
bizalma szétmorzsolódik önző gesztusaiban

hamis jóindulata egyenlő a fosztogatással